

Külföldi turisták Lengyelországban

Továbbra is csak benzinjeggyel juthatnak üzemanyaghoz

Lengyelországban a külföldieknek — így a magyar turistáknak is — továbbra is csak előre megvásárolt üzemanyagjeggyel lehet benzint a kutaknál. (Az elmúlt napokban sok magyar turista félreértette azt a hírt, miszerint Lengyelországban megszüntették a benzinjegyet. Ez az intézkedés azonban csak a lengyel állampolgárokra vonatkozik.) A kutaknál a külföldiek továbbra sem fogadnak el készpénzt.

Benzinjegyet Budapesten az Orbis Lengyel Utazási Irodában (Vörösmarty tér 6. sz.) lehet beszerezni, egy liter 94 oktános benzint 27 forintba kerül. A magyar turistáknak módjuk van arra is, hogy zlotysekkel vásároljanak Magyarországon, például az utazási irodákban, vagy az OTP-nél, s annak ellenében válhatnak üzemanyagjegyet Lengyelországban. A benzinjegy itt-honni beszerzése egyszerűbb. Mindkét esetben ugyanany-

nyiba kerül egy liter üzemanyag.

A Lengyelországba utazóknak jó tudni azt is, hogy megszigorították egy, már korábban is érvényes rendelkezés betartásának ellenőrzését. Eszerint a lengyel szálláshelyeken csak a hivatalosan beváltott és igazolt zlotyval lehet fizetni. Az igazolásra egyébként rávezetik, hogy már mennyit költött a turista, így folyamatosan ellenőrizhető, hogy van-e elég elegendő pénze szállásra. A budapesti Orbis utazási irodában előre, forintért meg lehet rendelni a szállást és a szolgáltatásokat. Így olcsóbb és biztonságosabb is, mintha valaki a helyszínen próbálna szállást keresni. A Lengyelországba utazóknak továbbra is kötelezően, minimum 6500 zloty kell átváltaniuk személyenként négy napra. Az ezt követő időre naponta 1800 zloty a kötelezően átváltandó minimális összeg.

(MTI)

Magyar építők Münchenben

Lakások építését kezdi meg Münchenben a Heves Megyei Állami Építőipari Vállalat dolgozóinak mintegy 40 tagú brigádja. Egy magánvállalkozó megbízása alapján az elmúlt évben különböző beruházásokon már dolgoztak a Heves megyei építők az NSZK-ban, mintegy 200 ezer márka értékű munkát végeztek. Teljesítményüket minősíti, hogy feladatuk befejeztével több ajánlatot is kaptak helyi építőipari cégektől. Az idei évre eddig 36 lakás szerkezetépítését vállalták 800 ezer márka ellenében, s várhatóan hamarosan még újabb 40 lakás kivitelezéséről írnak alá szerződést.

A Heves megyeiek a Rema Bau építőipari vállalat megbízása alapján a Komplex Kalkulációs Vállalat közvetítésével kaptak munkavállalási engedélyt. Valutabevételük révén arra számítanak, hogy lehetőségük lesz itthoni gépparkjuk felújítására, tökéletesítésére, beszerzésre, kisgépek vásárlására.

Nem úgy van!

Lassan megint kiderül, hogy javíthatatlan ábrándozó vagyok. Hajlamos arra, hogy mindenféle ígéreteket és szándékokat komolyan vegyek, ha azok akár egy picit is a jobbítást célozzák. Aztán, ha később utána járok, hogy a szépséges szövegekkel elhitetett ígéretekből és jó szándékokból vajh' mi lett, többnyire csak pislogok az „eredmény”-re, meresztetem a szemem, hogy a jobbat felfedezzem. Mostanában megint.

A „struktúráváltás” címszóval beharangozott „szervezetátalakítás” megújító erejű ígéreteit és jószándékait vettem — én balga — túl komolyan. Gondolva, ez a gazdaságból még akár „ki is gyűrűzhet” (a minden előző tagadása dívathullámban a „begyűrűzés” ellenpontjaként), s netán az adminisztratív szférákat is elérheti. S akkor ugye majd ésszerűbb lesz minden, kisebb apparátussal és költségintézkedéssel az agyonszabályozott állampolgári ügyek. És elbocsátódik, lecszerelődik az államigazgatás zsoldoseregének sok-sok Mancica, Pirike, Gépvöröke, Rublikázóka közkatona. Íróasztalaikat végkiárusítják, szobáikban a szellem igazi munkásai kapnak helyet. S idővel talán még rossz emléket is elfeledhetjük az aktahegyeket tologató felesleges hivatali apparátusoknak...

Beszélgettem ilyen, központi ígérdekléssel meg erősített ábrándjaimról so-

kakkal, s mondhatom nem egyedül álmodozónak bizonyultam. Soknál is többen szeretnék ilyesféle „struktúráváltást”. Igaz, akadnak olyanok is, kik „kiművelt emberfőkre”, s mindenféle mechanizmusokra hivatkozva nem hisznek a lehetőségben és holmi „visszarendezés”-ről magyarul ábrándos fejűnek. Szóra szó.

Elunván az ábrándozást, s a róla lebeszélési akarókat, elhatároztam — elkáprán a leltárhangulat —, szétnézek már itt-ott, mekkora méreteket öltött mostanra az apparátusi szerveztetváltás. Na, mit gondolnak?

Sietek kijelenteni; nem úgy van! Igenis találtam olyan helyeket, hivatalokat, ahol ez-az-amaz osztály, csoport, munkakör megszünt. Ne tessék aggódni: az ügyintézői nem. A legtöbb helyen hiánytalanul ott vannak. Más osztályon, csoportban, munkakörben (itt-ott magasabb fizetésekkel). A „struktúráváltás” ugyan is a legtöbb esetben mifelénk azt jelentette, hogy „összevontak és újrarendezték” (hála a jó gazdasági példának ugye?). Két osztályból lön egy — papíron és névtáblán. Egyesítve a két osztály dolgozóit és munkaszervezetét, megtartva mindenkit és mindent a régióban. Ahol mondtuk eddig két réztábla hirdette a kapu alatt, hogy Aktagyártó Hivatal, illetve Aktaiktató, ott mostanra egy, csak egy a tábla, azzal a szöveggel, hogy Akta-

gyártó és Iktató Hivatal. Az apparátus, az ügyintézés a korábbi. (Jobb helyeken az összetettebb feladatu hivatal ideológiája alapján a dolgozók előléptetésben részesültek, s bár ugyanaz a dolguk, de „magasabbrendű” munkahelyen, adol-gukat nem „előadják”, hanem „főledadják”...)

Szóval: nem úgy van, mint gondoltuk. Hogy ki ezért a hibás? Gondolom az, aki rosszul gondolta. A magamfajta ábrándosfejű például. Akinek olyan fixa ideái vannak, hogy az „igazgatási struktúráváltás” nem lehetséges ésszerűsítés, leépítések nélkül. Akinek nem ér el botfüléig e szférák „igazi” zenéje, az áthangszerelések „finomságai”. Aki csak azt képes észrevenni, hogy átalakítás címén a legtöbb helyen csak címkéket, táblákat és címe-keket, rangokat cseréltek. S közben maradt minden és mindenki a „struktúrában” — mint elavult termékszerkezetű gyár raktáraiban a halmozódó készáru. Jelen-tem: a „kigyűrűzés” sikerült — hisz az ilyesféle készáru is eladhatatlan. Leg-alább is egyelőre úgy tűnik, nem vagyunk képesek túl-adni rajta. Hogy miért? — Bevallom, ez ügyben nem vagyok elég tájékozott. Gondoltam, érdeklődök fel-sőbb helyeken, a Miniszter-tanács Tájékoztatósi Hiva-tala segítségével. Aztán fej-be vertem magamat, hiszen az megszűnt. Most Tájéko-ztatási Kollégium van...

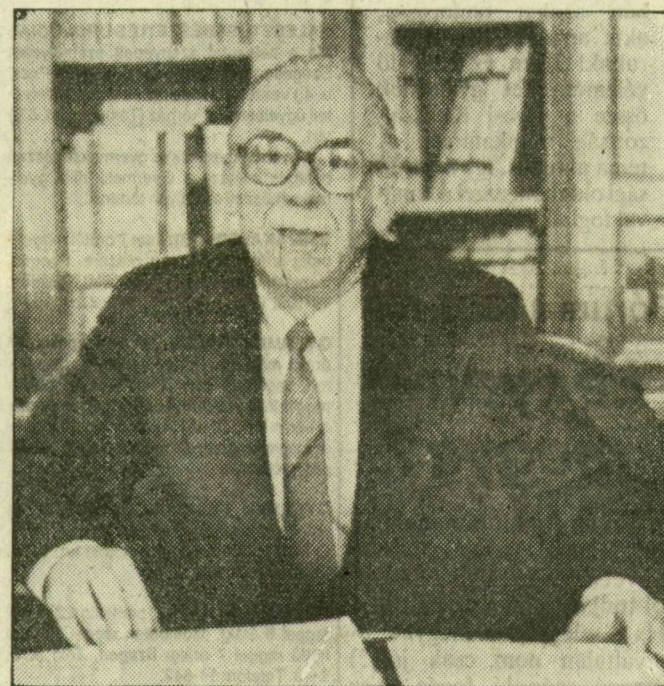
Szabó Magdolna

A közigazgatás tanítómestere

Tudják-e olvasóim, mit takar az elnevezés: mezei jogász? Hát a kihágási bíróság? Hadigondozói hivatal? Mi volt az a haszonbérlet és hogy 1949-ben főispáni kinevezéssel lehetett valaki segédfogalmazó a „város-nál”, amely megjelölést a nem is túl idős szegediek a mai napig használják, ha a tanácsról beszélnek? Jómagam készséggel vallom be: a tanács „város”-kénti emlegetésén kívül az említettekkel csak akkor jöttem tisztába — úgy, ahogy —, amikor Szilágyi György föl-világosított. Arról a Szilágyi Györgyről van szó, akinek a neve után a szegedi tele-fonkönyvben a „dr. jogtan.” rövidítés olvasható, s aki-nek kifejezett kérésére vet-ték le a „Titkárság szer-vezési és jogi osztály — osz-tályvezető” felíratú táblát a tanácsháza 113-as szobája ajtajáról e hét elején.

Idézet a december 2-i tanácsülés jegyzőkönyvéből: „Négy évtizeden át nagy elhivatottsággal végeztél köz-szolgálati tevékenységével elősegítette... a hatóság munkája törvényességét... Magas szintű elméleti fel-készültségével, tapasztalatai-val folyamatosan közremű-ködött a fiatal tanácsiszak-emberek ismereteinek bő-vítésében...” — és így to-vább. Ez olyan szép, hogy csak igaz lehet. S az is — ezt nem fiatal, nem tanács-i és nem szakember létemre is állíthatom: Szilágyi Györgytől még a magamfaj-ta is tanult. Fárastól, ma-ratóni vébélések után de-rűs tekintettel újabb mun-kához látni, mintha csak akkor kezdődött volna a nap. Úgy járni az utcán, hogy „nem rá tartozó” dol-gokban is megkeresse, ő mit tehetne az ügyben — pél-dául a közterületfelügyelők-et nem a megbírságot autósok számarányában, ha-nem a rendezett utcáért premizálni, s a készülő ta-nácsrendeletben ekként vál-toztatni a fogalmazáson...

Jó, jó, ha negyven évet lehúznék egyazon munka-helyen, persze, hogy ilyen profi-módon végezném a dolgom — mondhatja bárki. Amit Szilágyi György majd azzal üt el, hogy „világo-sabb percekben nem he-lyeslem az egy helyben ma-radást!...” Mégis így ala-kította az életét, mőta ma-sodéves joghallgatóként

Nagy László felvétele

igent mondott a középká-de-reket — értsd: segédfogal-mazókat — kereső polgár-mester, Dénes Leó hívására. „Talán apám volt a példa — 46 évet húzott le egy helyben, vagy a nővérem. Ő is negyvennél többet.” Sértett önérettel jarta be a „város” különböző irodáit, ahová a magafajtaikat — az igazgatást megtanulandó — át-meg átirányították. „Ál-dom azokat a tanulóéveket azóta is! A tanácsok létre-jötte, 1950 előtt még éppen megismerhettem az önkor-mányszatú városigazgatás minden ága-bogát.”

Önkormányzat? Mintha ezt manapság is emleget-nék! „Most kanyarodunk vissza oda, amikor a Város-nak gazdasági és gazdasági akciói voltak. Még évekkkel később is három téma bi-ztosan szerepelt a hetenkénti végrehajtó bizottsági ülések napirendjén: az adó, a me-zőgazdaság és a begyűjtés. Akkor is titkársági ember lévén, a jegyzőkönyvet meg-tudtam írni anélkül, hogy ott lettem volna az üléseken.”

Ezt a képességét, gyanítom, ma is hasznosíthatná oly-kor, noha biztos vagyok benne, sosem tette meg. Nem ezt tanítják ugyanis a „Szilágyi-iskolában”, ami nem csupán a 113-as szoba és környéke, hanem a jogi kar államigazgatási tanszé-ke is. „Államvizsgázatok. Tegnap 45 hallgató közül három kaptak ötöt Pedig

amikor itt vannak szakmai gyakorlaton a tanácsnál, három hét után összeap-ják a tenyerüket: jé, ez ilyen érdekes! Ezt nekünk eddig senki sem mondta!... Nem? Gyakorlatot vezetek — 120 hallgatónak ez már önmagában agyrém! —, el-jönnek hatvanan, a szünet-ben lép a fele. Hát persze hogy nincs elképzelésük a közigazgatásról.” És hozzá-tesz még egy mondatot: „Pedig amit én tudok, az nem csak az enyém.” Itt kell befejezni a beszélge-tést.

Munkatársai ma engedik el nyugdíjba közigazgatási tanítómesterüket.

P. K.

Tanácsülés Mórhalmon

Rendkívüli tanácsulést tartottak tegnap délután Mórhalmon. A városi jogú nagyközség tanácsa egyet-len napirendi pontot vita-tott meg. Ez az idei évre szóló pénzügyi terv volt.

A bevételeket azonos szinten tervezték, mint 1988-ban. Biztos forrás a lakossági adók, illetékek és a földadó, de ettől az évtől már a befizetett személyi jövedelemadó is a helyi ta-nácsot illeti meg.

A fejlesztési lehetőségek korlátozottak — állapította

meg a testület. Elsődleges feladatnak tekintik a tanács a már megkezdett beruhá-zások befejezését. Ezek-en túl kiemelten kezelik a fi-atál házasok lakáshoz jutá-sának támogatását.

Nem kis anyagi terhet je-lent a szennyvízcsatorna építése. Néhány tanács-i intézmény felújításra szorul. Erre alig több mint két-millió forint jut. A kevéske pénzt a szolgálati lakások állagának javítására és a művelődési ház felújítására költik Mórhalmon

seg van. Ennek megfelelően a fejlesztés során két fő szempontot vettünk figye-lembe: azt, hogy az MTI sokoldalú munkája mit kö-vetel, továbbá, hogy milyen igények merülhetnek fel a politikai, az államigazgata-si, a gazdasági és nem utol-só sorban a tömegtájékoztá-sási szervek részéről. Egy adatbank akkor működik jól, ha információiról és visszakereső rendszerét úgy alakítja ki, hogy a feldolgo-zott anyaghoz biztosítja a közvetlen hozzáférést és a tetszés szerinti visszakere-sést. Vagyis a témakörök szerinti eligazodás átte-kínthető, könnyen kezelhető. Mindezt elősegíti, hogy a visszakeresést támogató osz-tályozórendszerünk téma-kódjait, alkódjait és kulcs-szavait olyan szakemberek-kel állítottuk össze, akik a maguk területén vitathatat-lan szaktekintélynek szá-mítanak.

— Nézzünk egy példát. A jogi témakód hányféle vá-laszlehetőséget tartalmaz?

— A mi címlistánkban ez 4 oldalt tesz ki. Ebből csu-pán az „emberi jog” alkód húszonnegy különböző te-

makört — itt kulcsszót — érint.

— Kik dolgozták fel az információkat?

— Az adatbankban min-den információt sajtódoku-mentátorok kezelnek. S ta-lán nem érdektelen elmon-dani, hogy az MTI doku-mentációs szerkesztősége — amely a legnagyobb hazai sajtódokumentációs köz-pont — munkatársainak nagy része egyetemet vég-zett újságíró. Munkánk azonban nemcsak a napi hí-rekre, az azokban szereplő személyekre, pártokra, álla-mokra, intézményekre, szer-vezetekre stb. terjed ki, ha-nem, mintegy 400 folyóira-tot is szemlélünk. Ezekből az adatbank referátum, vagy annotáció (tartalmi ki-vonat) formájában a külvilág és Magyarország leg-fontosabb és legérdekesebb cikkeit is számítógépen őrz-i.

— Kik és hogyan hasz-nálhatják az MTI adat-bankját?

— Információ-szolgáltatásunk az ország bármely részéről lehívható az MTI által meghatározott típusú képernyős munkahely, úgy-nevezett terminal révén. A kapcsolatot telefonvonal biztosítja. Igaz, nem úgy, mint korábban, amikor elég volt feltárcsázni az MTI do-kumentációs szerkesztőse-gét, s a kért adat, vagy in-formáció szolgáltatása csu-pán idő kérdése volt. Most már pénz is, hiszen az adatbanknak anyai kapcsola-ta csakugyan van a finan-ciális rokonsággal, hogy elő-fizetéses rendszerben mű-ködjék.

Váncsa Jenő és Ilichak Samir megbeszélése

Bízzom abban, hogy Izrael Jenő mezőgazdasági és élel-mezésügyi miniszterrel foly-vid időn belül helyreáll a tatott szerdai tárgyalásai diplomáciai kapcsolat — során. A megbeszélésről Avi jelentette ki Ilichak Samir, Izraeli kormányzó, Váncsa Jenő számolt be